33ste jaar. — Nr 64. Zaterdag 29 Mei 1886.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, nº 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 29 MEI.

Van alles wat.

Indien onze limburgsche liberalen niet zoo blind waren als de mollen, dan zouden zij toch eindelijk moeten begrijpen dat hun rolleke in onze provincie afgespeeld is.

Het is zoo lang niet geleden dat zij het hoofd hoog opstaken in verscheidene kantons van Limburg. Maeseyck was hun landje van belofte ; daar was het liberalismus machtig genoeg om de gansche lijst zijner kandidaten te doen kiezen. M. Hendrik Schoolmeesters moet zich dien goeden ouden tijd nog gedenken.

In het kanton Borgloon was het niet anders gelegen. Casimirke deed zich kiezen, dat is alles gezegd.

Ja maar, gaat vandaag eens naar Maeseyck en naar Loon ; daar zult gij nieuws vernemen. Te Maeseyck stond M. Hendrik verleden zondag weer op den rang met twee andere kandidaten van zijne kleur. Indien er ooit drie geweest zijn die er kaal van afkwamen, dan zijn het de drie liberale kandidaten van Maeseyck. Wij deelden verleden dinsdag de cijfers mede. Rechtuit gezegd, dat is geen kiezing geweest, dat was het gemassakker der onnoozele kinderen.

Te Loon zijn de liberalen even schoon het water afgegaan. De goede oude tijd, toen de liberalen ten strijde trokken en sir Casimir naar den provincialen raad zonden, is daar ook voorbij. Deer is geen kwestie meer van strijden en met honderd pond kaarsen was er verleden zondag geen liberale kandidaat te vinden.

Sic transit gloria mundi.

∴

Dat herinnert ons dat het dinsdag in acht dagen den 8 juni, te Tongeren kiezing zal zijn voor twee leden der Kamer.

Waar is de schoone tijd henen toen de liberalen van het arrondissement Tongeren met opgestoken vaandel ten strijde trokken en M. Thonnar, tot tweemaal toe, tegen den heer ridder Schaetzen durfden voordragen ?

Er is vandaag geen liberaal of geen katholiek meer die niet begrijpt dat de strijd in ons arrondissement voor de liberale partij onmogelijk is geworden.

Wij willen dezen toestand niet ten nutte nemen om onze tegenstrevers hunne onmacht te verwijten of in hun politiek ongeluk te beleedigen. Neen. Hetgeen wij in den strijd beoogen dat is de zegepraal der rechtvaardigheid, het herstel der eendracht en der vrede tusschen medeburgers. Wij weten het, tusschen onze tegenstrevers zijn talrijke personen die hetzelfde doel in het oog hebben. Ongelukkiglijk de liberale partij wordt voortgesleept door menschen die niets anders in hun schild voeren dan ongodsdienstigheid, eigenbelang en voldoening van partijdriften. In die partij hebben de verstandige lieden niets te zeggen ; de kop wordt er geleid door den staart.

Die waarheid wordt dagelijks meer begrepen door alle ernstige mannen die nog in de rangen der liberale partij verdwaald zijn. Allengskens gaan de oogen open en dit geeft genoeg te kennen hoe het komt dat alle dagen de liberale partij grond verliest en zich onmachtig moet verklaren om te strijden in plaatsen waar zij over eenige jaren nog met eer het politieke strijdperk kon binnentrekken. De liberalen streden vroeger te Tongeren voor de Kamers en voor den provincialen raad, zij streden te Borgloon, te Herck-de-Stad, te Mechelen aan de Maas, te Maeseyck. Daar overal is de strijd voor hun onmogelijk geworden.

Van den anderen kant is er geen enkel kanton der provincie Limburg waar vroeger de katholieke partij streed, terwijl zij heden onmachtig geworden is om den strijd aan te gaan.

En hetgeen hier in Limburg gebeurt, dat ziet men in alle andere provincien. Is dat niet het klaarste bewijs dat men den *Requiem* kan zingen over de liberalerij ?

∴

Wij hebben reeds verleden donderdag gemeld dat de socialisten manifestatie die den 15 juni te Brussel moest plaats hebben, door M. Buls verboden is.

Dit verbod komt ongelukkig wat laat. Waarom heeft M. Buls niet vroeger gehandeld ? De radicalen zeggen het reeds : M. Buls had hunne stemmen noodig ! Zonder de stemmen der woelmannen kon hij niet gekozen worden. Maar vandaag, nu hij lid der Kamer gekozen is, nu heeft hij de hulp der radicalen niet meer noodig en hij verbiedt de manifestatie.

Wij keuren het verbod goed, omdat wij meenen dat de eerste plicht van den burgemeester van Brussel is, de goede orde te handhaven en niet toe te laten dat vreedzame inwoners en handelaars in hunne eigendommen beschadigd worden. Maar ons dunkt dat M. Buls te lang gewacht heeft om de manifestatie te verbieden.

Reeds hebben de radikalen eergisteren avond in den *Zwaan* te Brussel eene meeting gehouden om tegen het verbod te protesteeren. Reeds roepen de radicale gazetten dat er van het verbod geene rekening mag gehouden worden, dat de manifestatie zal plaats hebben ondanks den burgemeester en dat de duizende werklieden, niettegenstaande M. Buls, den 15 juni zullen naar Brussel trekken. De manifestatie zal niet in volle straat met roode vlaggen plaats hebben, doch zij zal niettemin dezelfde beteekenis hebben.

∴

Wat gaat er nu den 15 juni te Brussel gebeuren ? Dat is de vraag die elkeen zich stelt.

De revolutionnaire partij, die niets anders is dan de voornitgaande liberale partij, spoort het volk aan tot de wanorde ; die partij heeft staatlijs van hare strekkingen gegeven te Luik en in het land van Charleroi. Om het volk te verleiden verzekeren die mannen dat zij niets verlangen dan het algemeen stemrecht ; maar hetgeen zij inderdaad najagen, dat is de omverwerping der grondwet, den afkeer van het koninkdom en de uitroeping der republiek. De roode vlag bedekt in hare plooien de annexie van de belgische provincien aan Frankryk.

Een handvol aanleiders bevinden zich aan het hoofd dezer beweging. Waren zij alleen dan zouden al hunne bewegingen niet veel beteekenen. Dat begrijpen zij zelve heel goed. Daarom zoeken zij door gansch het land het volk te misleiden ; aan de werklieden doen zij ge ooven dat zij gelukkig zullen zijn zoo haast het algemeen stemrecht in voege zal komen. En men kan het zich niet ontveinzen, er zijn vooral in het land der koolmijnen, talrijke arbeiders die zich door de schoone beloften der revolutie-mannen laten verleiden.

Wat de manifestatie van den 15 juni zou geweest zijn, dat weet men niet. Maar wat men heel goed weet dat is dat zij op de been gebracht werd door dezelfde mannen die in de straten van Luik de ruiten der magazijnen in stukken sloegen en die tot het volk riepen : ziet gij die kostbare koopwaren, die rijkdommen en die weelde, slaat dat alles kapot of maakt er u meester van, gij hebt er zooveel recht toe als degenen die ze in bezit hebben.

∴

M. Buls was over eenige dagen kandidaat te Brussel voor de Kamer der volksvertegenwoordigers. Er moest eene ballotteering plaats hebben tusschen hem en den generaal Jacmart. De radicalen sprongen hem ter hulp en hij werd gekozen. Had hij in de ballotteering de stemmen der radicalen niet gehad, dan bleef M. Buls op het slagveld en M. Jacmart werd gekozen.

Maar ziet eens waarop men uitkomt wanneer men begint aan de revolutie toe te geven. Vandaag zeggen de radicalen tot M. Buls : Wij hebben u gered in de laatste kiezing, zonder ons waart gij niet gekozen, op onze beurt komen wij u eenen dienst verzoeken, namelijk van ons de toelating te geven om op Pinksterdag eene wandeling met roode vlaggen te doen door de straten der hoofdstad ten einde den koning, de ministers en de Kamers te dwingen ons het algemeen stemrecht te geven.

De radicalen stonden sedert eene maand op het antwoord van den burgemeester te wachten ; maar M. Buls durfde geen besluit nemen De inwoners van Brussel, vooral de winkeliers en de bewoners der groote straten, wilden dat de manifestatie verboden werd. Maar de burgemeester die zijne kiezing aan de radicalen te danken heeft, durfde hun niets weigeren.

Was het niet eene schande dat de burgemeester der hoofdstad die het leger, de burgerwacht en de policie ter zijner beschikking heeft, daar stond te beven en geen krachtdadige maatregelen durfde nemen tegen het schuim van volk hetwelk toch niets anders zoekt dan de goede orde te storen en in troebel water te vischen ?

∴

Wij willen gelooven dat de bijeenkomst van Brussel geene wanorden zal veroorzaken.

Doch neemt aan dat alles te Brussel rustig afloopt en die nuttelooze parade geene ernstige gevolgen heeft, dan nog zal deze voor het werkvolk een groot en onberekenbaar nadeel zijn. Zal men aan die 80,000 of 100,000 man die er zullen komen, zegt men, vergoeden wat zij zullen verliezen in tijd, in dagloon ?

Men zal ze in groepen derwaarts brengen, zegt men ook ; maar eens te Brussel zal men ze heel gauw loslaten en hun naar huis laten sukkelen zoo als zij kunnen.

Die werklie, uit het diep van het Walenland gekomen en die geen geld op zak hebben, zullen zich 's avonds rechts en links verspreiden, de groepen zullen naar de dorpen afzakken en zich ten slotte moeten bevoegen op de openbare liefdadigheid.

Wat huiselijke rampen, ongelukken en ellende zullen die arme menschen vergezelten, eer zij weer zullen thuis zijn en eens daar gekomen, hen aan hunnen heerd afwachten !

M. Buls zal er niets van te dragen hebben : hij zal op zijne pantoffels peroreeren, en 't zal er hem niet minder goed om gaan : hij zal de eer hebben het land in onrust en in rep en roer gebracht te hebben, en dit enkel en alleen uit partijgeest of schuldige onvoorzichtigheid.

∴

Ziehier den brief door den burgemeester van Brussel gezonden aan den secretaris der werkliedenpartij :

» Brussel, den 20 mei 1886.

» Mijnheer de Secretaris,

» Bij uwen brief gedagteekend van den 15 maart, bericht gij mij dat de belgische werkerspartij voornemens is te Brussel, den 13 juni aanstaande, eene groote betooging in te richten ten voordeele van het algemeen stemrecht. Een stoet bestaande uit 80,000 tot 100,000 werklieden zou dien dag langs de straten van Brussel trekken. Zonder de oprechtheid uwer verklaringen in twijfel te trekken, geloof ik nogtans niet mijne bestuurden te mogen bloostellen aan de gevaarvolle gebeurlijkheden die kunnen ontstaan in zulke aanzienlijke menigte.

» Het is mij inderdaad niet bewezen geworden dat de inrichters van de betooging op de volksmassas, die zij in de hoofdstad willen brengen, genoegzaam gezag zouden hebben om alle wanorde te beletten, noch dat hunne vredelievende inzichten door al de deelnemers gedeeld worden ; daarbij is het mijn plicht aan dergelijke openbare betoogingen geene eenvoudigheden te laten nemen die niet overeenkomen met de machten waarover ik beschik om de openbare veiligheid te verzekeren. Dienvolgens, verzoek ik u, aan allen die gij bijeengeroepen hebt voor de betooging van den 13 juni te Brussel, te laten weten, dat ik, gebruik makende van de machten die mij art. 17 van de grondwet en art. 44 der gemeentewet verleenen, de maatregelen zal nemen die ik zal noodig oordeelen om het verbod te doen eerbiedigen, dat ik de eer heb u te beteekenen.

» De burgemeester : BULS.

» *Aan den heer Jos. Maheu, secretaris van den Algemeenen Raad der belgische Werkliedenpartij, Philomenastraat, te Brussel.* »

∴

M. Buls had wel gedaan vroeger een besluit in dit vraagpunt te nemen. Het was niet noodig daarover 2 maanden en 11 dagen te verzinnen. Een verbod, over twee maanden, had een einde gemaakt aan al de opstokerijen, die later gevolgd zijn.

∴

De houding van Brussel zal veel bijgedragen hebben om eindelijk M. Buls te noodzaken hoogergemelden brief te schrijven. Brussel wordt verlaten, de adel en de rijke burgerij brengen hunne meubels en andere voorwerpen in veiligheid. Velen gaan op reis, anderen naar buiten, nog anderen trekken naar zee. Het binnenland geat hierbij winnen ; Brussel zal er bij verspelen. Ziedaar den toestand, en M. Buls schijnt eindelijk gehoor te hebben gegeven aan den raad, die hem sedert weken en weken werd voorgehouden.

∴

Maandag aanstaande, om 8 uur 's avonds, zal er te Gent, in *Vooruit* eene meeting plaats hebben. Aan de dagorde staat : » Verbod der manifestatie van 13 juni — proces Anseele. »

De *Vooruit* stelt voor, nu de manifestie te Brussel verboden is, den 13 juni betoogingen te houden te Gent, Antwerpen, Bergen, Charleroi en Luik.

Zondag zullen er socialistische meetings gehouden worden te Aalst, Mechelen, Kortryk en in andere steden.

∴

2,000 *franks te winnen !* Vermits wij te doen hebben met liberale lijnaarden willen wij hun de gelegenheid aanbieden om 2,000 frankskens te winnen.

Op de muren van Brussel zijn overal, sinds verscheidene weken, in letters een voet groot, twee affichen aangeplakt die luiden als volgt :

I.

Al de liberalen beschuldigden het gouvernement van het openbaar onderwijs vernietigd te hebben. Dat is valsch ! De *Patriote* wedt voor *duizend franks* tegen honderd sollekens dat het lager officieel of geïnspecteerd onderwijs bijna twee derden vermeerderd is *als getal van leerlingen*, hetgene alleen ernstig in aandacht moet genomen worden. Onder M. Van Humbeeck waren er ten hoogste 546,000 officieele leerlingen. Onder M. Thonissen zijn er 405,000, daarenboven 160,000 aan het toezicht der opzichters onderworpen, dus 565,000 leerlingen, of 217,000 meer onder het katholiek gouvernement.

De uitdaging geldt tot 8 juni.

II.

Al de liberale politieke poetsenmakers of dagbladschrijvers trekken ten strijde tegen het *gouvernement van de pastoors*.

De *Patriote* biedt 1,000 franks aan alwie zal bewijzen dat M. De Volder eenen centiem meer vertteerd heeft dan M. Bara voor de geestelijkheid en de katholieke kerken.

Ziehier de jaarlijksche officieele cijfers.

Budget der jaarwedden.

Bara : 4,368,000 frs. in 1868 ; 4,650,000 in 1885.

De Volder : 4,342,000 frs. in 1885.

Budget der toelagen voor de kerken enz.

Bara : 725,000 frs. in 1868, en gemiddeld van 1879 tot 1885 eene som van 285,000 frs.

De Volder : 250,000 frs. in 1885.

De uitdaging is geldig tot den 8 juni.

∴

Dat staat zoo al weken lang aangeplakt op de muren van Brussel, en tot heden heeft geen door en door verlichte Brusselsche bol de 2,000 frankskens van den *Patriote* losgemaakt.

Stads- & provincienieuws.

Kiezing van den 8 juni.

Talrijk was de vergadering die verleden donderdag op de Concordia plaats had. Het comiteit der katholieke associatie van het kanton Tongeren had de heeren kiezers samengeroepen ten einde over te gaan tot de voorstelling van twee kandidaten voor de kiezing van den 8 juni. De kiezers hadden in groot getal dezen oproep beantwoord, om een nieuwen blijk hunner toegenegenheid en hunner voldoening te geven aan onze achtbare volksvertegenwoordigers MM. Meyers en Schaetzen.

De vergadering wordt voorgezeten door den heer graaf de Grunne, senateur van het arrondissement Maeseyck, hebbende aan zijne zijden onze uitgaande representanten en eenige leden van het comiteit.

MM. de Caritat en J. Croonenberghs, leden van den provincialen raad, bieden namens het comiteit van het kanton Mechelen, de kandidatuur aan der heeren Meyers en Schaetzen. Zij nemen gelegenheid waar om de aandacht onzer vertegenwoordigers te roepen op eenige punten die bijzonderlijk belang hebben voor hun kanton.

M. de ridder Schaetzen herinnert in zeer goede bewoordingen hetgeen de katholieken gedaan hebben sedert zij aan het bewind zijn. De betrekkingen heraangeknoopt tusschen België en den H. Stoel, de vrede hersteld in de schoolkwestie, de daarstelling van aanzienlijke spaarzaamheden, zied ar terloops eenige der punten welke onze achtbare vertegenwoordiger aangeraakt heeft.

M. Meyers herinnert de geschiedenis van het gevallen liberaal regieem. De redenaar zegt met recht dat België, ten tijde der overheersching der genzen inderdaad gelegen lag onder het juk der liberalen. Hij voegt er bij dat hij gelijk M. Schaetzen de beschermende rechten op den landbouw zal stemmen, wanneer de kwestie opnieuw aan de beraadslagingen der Kamer zal onderworpen worden.

M. J. Claes, lid van den provincialen raad van Limburg en afgevaardigde van het kanton Borgloon, stelt ook aan de vergadering de kandidaturen voor der uitgaande leden. Hij bedankt de heeren Schaetzen en Meyers voor de verklaring die zij gedaan hebben ten opzichte der beschermende rechten.

De voorzitter verklaart dat men tot den poll of stemming zal overgaan, doch de vergadering met krachtdadige toejuichingen roept de heeren Meyers en Schaetzen uit als kandidaten der katholieke associatie van Tongeren voor de kiezing van den 8 juni.

Ziehier welke de samenstelling zal zijn van de drie bureelen voor de kiezing van twee representanten die te Tongeren zal plaats hebben den 8 juni :

1e KIESBUREEL.

Groote zaal van het stadhuis. — De kiezers der stad en die der gemeenten van het rechterlijk kanton Tongeren.

Voorzitter : M. J. Barthels, voorzitter der rechtbank.

Leden : MM. Perreau L., raadslid te Tongeren ; Vrancken H. raadslid te Vechmael ; d'Ansenbourg

---

STAP VOOR STAP

Een verhaal naar

L. A. OHOAN.

I.

Schilderachtig ligt in het noord-oosten van Bohemen diep in het Reuzengebergte een klein dorpke. De zindelijke, hier en daar verstooide hutten, de kleine kerk met hare begraafplaats, de stilte en de diepe rust, die er overal heerschen, schijnen te zeggen, dat hier, ver van het gewoel der wereld, een eenvoudig, tevreden volk woont.

De bewoners zijn arm. De landbouw kan op den onvruchtbaren bodem van het gebergte slechts weinig voordeel aanbrengen ; er wil niets dan wat haver en op zonnige plaatsen wat schrale rogge wassen. Daarom legt men zich meer op de veeteelt toe en het leven op de bergen komt nagenoeg met het sennenleven in Tirol en Zwitserland overeen.

Velen leven van het weven, velen van het smokkelen. Nood leert bidden, maar leert dikwijls ook zondigen. De naburige grens, het aan sluipheoken rijke gebergte begunstigen dien verboden handel en in donkere nachten, bij storm en onweer worden op onbetreden paden zware pakken met allerlei goederen aangehaald. Daarbij vindt de smokkelaar in iedere hut vriendelijk onthaal en bescherming.

Een weinig bezijden de huizen van het dorp op een matigen heuvel staat een oude molen. De zware wieken staan lang stil en alleen bij sterken wind kuarsen en kraken en bewegen zij zich zacht als om na lange rust haar oud werk eens weer te hervatten.

Een lage muur omgeeft het kleine torenvormige gebouw, dat op de hutten aan zijne voeten uit de hoogte neerziet. Een dertig passen ervan af, aan de helling des heuvels, staat de woning van den molenaar, of, zooals hij in den ganschen omtrek heette, van den Bergmulder. Het was een der aanzienlijkste huizen van het dorp met steenen onderbouw.

De mulder was een ruw, onhandelbaar man. Zijne vrouw was vroeg gestorven, zonder hem een kind achter te laten, en dus woonde hij met eene oude meid en een herder in het huis. Hij wordt voor rijk, maar daarbij voor zeer gierig gehouden, daarom had men het in het dorp niet op hem, en liet zich daar ook zelden zien.

Het was een avond in den nazomer, toen zich in de groote benedenkamer in het molenhuis twee mannen bevonden. De een, lang en krachtig gebouwd, met een scherp loerend oog en grijs hair, zat aan de tafel en rookte.

Hij droeg een korte leeren broek, blauwwollen kousen en lage schoenen ; 't was de mulder. De ander, een jong man met bleek gezicht, ook in de hier gebruikelijke dracht gekleed, stond met den hoed in beide handen voor hem.

— En ik zeg voor 't laatst, dat ik mijn geld moet hebben, sprak de oude op barschen toon ; anders wordt het huis geruimd !

— Maar bedenk, mulder, mijne oude moeder heeft daar nu al zoo lang gewoond en is ziekelijk en zwak ; gij zult er haar toch niet uitjagen ?

De jonge man deed kennelijk moeite, om zich in te houden.

— Dat is weer het oud liedje ; ik wil mijn geld hebben en daarmee basta !

Het oog van den jongen man tintelde, zijne borst zwoegde, hij schreu met zich zelf te kampen.

De mulder was opgestaan en ging zwijgend de kamer op en neer. Eindelijk bleef hij voor den anderen staan en zegde :

— Omdat gij niet zegt dat ik hard ben, wil ik nog acht dagen wachten, maar langer geen uur. Kunt gij mij dan de helft van het geld brengen, goed ; zoo niet, laat ik uwe moeder en u het huis uitzetten.

De jonge man was nog bleeker geworden.

— Ik zal er voor zorgen ! bracht hij met moeite uit en ging toen zonder groeten heen ; hij moest lucht hebben, daar binnen werd het hem te benauwd. Met valschen lach zag de molenaar hem na. Hij echter ging regelrecht op een klein huisje toe, dat op geringen afstand van het huis van den molenaar stond. Hij trad in de lage kamer en wierp zijnen hoed op tafel ; eene oude vrouw, met vriendelijke, maar lijdende trekken, stond bij zijn binnenkomen op.

— Hij was weer hard ! zei de jonge man ; het geld wil hij hebben, of... Hij sprak niet uit. Ik heb hem gezegd dat hij alles krijgen zal, of schoon niet dadelijk ; ik wil werken zoo hard ik kan, om de zestig gulden, die mijn arme vader van den vrek leende, terug te betalen ; maar hij wil niet wachten, binnen acht dagen verlangt hij de helft, of anders zet hij ons onder den blooten hemel.

Hij bleef voor het kleine venster staan en drukte het gloeiend hoofd tegen de koude ruiten.

— Wees gerust, Frans ; de goede God zal ons daaromtrent niet verlaten. Betalen kunnen wij niet, dus moeten wij weg ; maar wij zullen zeker wel een ander onderkomen vinden.

Neen, van hier wegjagen zal hij u niet ; ik zal betalen ! Zijne stem klonk bepaald en vast. Ik zal betalen ! Hij zegde dat nog eens, als om aan zijne woorden meer kracht te geven.

De oude vrouw zag hem verwonderd aan.

— Heer leid ons niet in verzoeking ! Frans, gij hebt toch geen verkeerde dingen voor ? vroeg zij angstig.

— Neen, moeder ! Toch beefde zijne stem.

— Om Gods wil, Frans, liever honger lijden en onder den blooten hemel wonen, dan met zondig geld ons huiske behouden ; van wien wilt gij geld krijgen, zeg mij, van wien ! Zij vouwde de handen. Op het gezicht van den zoon vertoonde zich eene zenuwachtige trekking, terwijl hij antwoordde :

— Naar het lage land wil ik ; daar ken ik wel menschen, die mij kunnen helpen en het zeker ook wel willen.

— Nu, Frans, gij zult niets doen dat onrecht is. Gij hebt God altijd voor oogen gehouden ; ik vertrouw u, kind.

— Dank, moeder ! Meer zei hij niet. Eerst na eene poos begon hij weer : Maar dan zal het best zijn, dat ik dadelijk ga. Maak u niet ongerust, over drie of vier dagen ben ik terug.

Hij greep naar hoed en stok ; hij kuste haar. God zij met u, moeder, en voordat zij hem kon tegenhouden, viel de deur achter hem toe.

Frans haastte zich het dorp door, zij was blij, het huiske achter zich te hebben, want hij had zijne oude moeder niet lang meer in de ooges kunnen zien, nu hij haar, misschien voor de eerste maal in zijn leven, had voorgelogen.

De avond was regenachtig. Donkere wolken hingen aan den hemel en de wind streek koel door het dorp. Bij het laatste huiske stond Frans stil. Het was eene kleine, half vervallen hut, waarin een man woonde, die men in de wandeling Ling-Hans noemde, en voor een der stoutste en ervarendste smokkelaars in den heelen omtrek hield.

Frans klopte aan, doch kreeg geen antwoord. Eerst toen hij nogmaals sterker klopte, riep eene barsche stem van binnen :

— Wie daar ?

— Doe open, Hans, ik ben 't, wever Frans.

— Wat duivel ! Wacht, ik kom al. De zware voetstap dreunde in den gang, de grendel werd afgeschoven, de deur geopend.

— Wat komt gij hier zoeken, Frans ? Kom binnen ; hier tusschen deur en dorpel is 't niet goed te klappen. Zij traden in de kamer en Ling-Hans stak de lamp aan. Hij was van eene krachtige gedrongen gestalte met breede borst en breede schouders, waarop een vierkant hoofd met kleine, heldere grauwe oogen rustte, die echter eene goedaardige uitdrukking hadden.

— Maar wat scheelt er aan ? Gij zijt zoo wit als hier de muur. Is het niet goed, man ?

— Wat valt er dezen nacht met een gang over de grenzen te verdienen ? bracht de gevraagde stotterend uit.

— Deze nacht ga ik niet. De smokkelaar zag Frans scherp en eenigzins wantrouwig aan.

— Zie maar zoo donker niet ! Denkt gij, dat ik u aan de » groene » wil verraden ? Ik vraag om andere redenen ; gij hebt nog twee man noodig, heb ik van lange Steppe gehoord, neem mij mee.

— U ? U ? De smokkelaar zag hem met groote oogen aan. Hoe komt gij op dien inval ? Hoor hoe kwaad weer het gaat worden ; boven op de bergkammen waait het een storm. Gij zijt dat niet gewoon ; 't is geen kinderspel !

— Dat weet ik en ik weet ook waarom ik het wil. Wilt gij mij meenemen, en wat brengt het op ? Hij vroeg haastig, op dringenden toon.

— Nu, het is mij gelijk, wien wij nog hebben. Maar ga zitten en vertel, hoe u dat zoo op eens in de hersens is gekomen.

Beiden namen aan de tafel plaats, en Frans